

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Пловдив, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. И.

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20235001000655 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №98/19.07.2023г., постановено по търг. д. № 195/2022г. по описа на Окръжен съд Пазарджик, Н. А. Т. с ЕГН ***** е осъден да заплати на Г.Ф., булстат, на основание [чл.558 ал.7 от КЗ](#) във вр. с чл.45 от ЗЗД, сумата от 60 966.93лв., включваща в себе си главница - 45 882лв. и сбор от мораторни лихви - 15 084,93лв. /във връзка с присъдено обезщетение по влезли в сила съдебни решения по гр.д. № 63989/2017г. по описа на Софийски Районен съд, гр.д. № 24250/2019 по описа на Софийски Районен съд, гр.д. №13661/2019г. по описа на Софийски Градски съд и гр.д. №1816/2020г. по описа на Софийски Апелативен съд обезщетения/, изплатено от Фонда на пострадалия при ПТП Я.В.П., с ЕГН *****, ведно със законната лихва считано от 09.11.2022г. /датата на депозиране на исковата молба/, до окончателното изплащане, както и разноски в производство /съобразно уважената част от иска и направената компенсация с дължимите на ответника разноски/ 1 338.13лв.

Отхвърлени са исковите на Г.Ф., булстат срещу Н. А. Т. с ЕГН ***** , на основание [чл.558, ал.7 КЗ](#) във вр. с чл.45 от ЗЗД, с които се иска да бъде осъден Н. А. Т. да заплати на ищеца Г.Ф., сумата от общо 13 483.02лв., включваща следните суми: държавни такси общо – 1 800лв; присъдени разноси общо - 4 203,17лв.; 1 440лв. - разноси по изпълнителните дела и такси по Тарифата към ЗЧСИ - 6 039,85лв.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство - Г.Ф.. Въззивната жалба е срещу тази част от решението, с която е отхвърлен искът за сумите: държавни такси общо – 1 800лв; присъдени разноси общо - 4 203,17лв. Жалбоподателят счита, че решението в обжалваната част е неправилно, поради нарушение на материалния закон и поради необоснованост. Наведено е оплакване, че съдът неправилно, в противоречие със закона и практиката по прилагането му е приел, че дължимостта на разноските при определяне и изплащането на обезщетението е основателна само в хипотезата на извънсъдебно определено и изплатено от Фонда обезщетение. Наведени са доводи, че настоящият ответник е конституиран като трето лице – помагач на страната на Г.Ф. в исковите производства, образувани от пострадалото лице срещу Г.Ф., при което е обвързан от силата на мотивите на постановените по тях решения, по този начин и с присъдените разноси в исковите производства, представляващи вреди за ищеца – Г.Ф.. Твърди се, че държавните такси и разноси, сторени в исковото производство по граждански дела са такси и разноси по определяне размера на обезщетението по смисъла на чл.558 ал.7 от КЗ, независимо от обстоятелството дали обезщетението е било претендирано и определено извънсъдебно или по съдебен ред. В тази насока цитира мотиви от решение на ВКС. Искане се отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което ответникът да бъде осъден да заплати на Г.Ф. сумите, представляващи държавни такси общо – 1 800лв; присъдени разноси общо - 4 203,17лв.

Въззиваемата страна – Н. А. Т., чрез процесуалния си представител – адв. В.И., в представения отговор по чл.263 ал.1 от ГПК, оспорва изцяло предявената жалба.

С въззивната жалба и подадения от въззиваемата страна писмен отговор не са направени искания за събиране на доказателства в производството пред

въззивната инстанция, не са представени и писмени такива.

Жалбоподателят претендира сторените по делото разноски.

Въззивната жалба е допустима, като депозирана в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбата и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.269 и чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение.

Същото е постановено по предявен иск с правно основание чл.558 ал.7, във вр. с чл.557 ал.1 от КЗ.

Ищецът в първоинстанционното производство, въззивна страна в настоящето – Г.Ф. гр. С., е изложил фактически твърдения за наличие на предпоставките по чл.558 ал.7 от КЗ, а именно: На основание чл.557 ал.1, т.2 б. „а“ от КЗ, ищецът е изплатил по щета №210182/2.06.2017г. и по гр.д. №63989/17г. по описа на Районен съд гр.С. и гр.д. №24250/19г. на Районен съд гр.С., гр.д. №13661/19г. по описа на СГС и гр.д. №1816/2020г. по описа на Апелативен съд гр.С. обезщетение за неимуществени вреди в общ размер от 74 449.95лв. на Я.В.П. пострадал като пешеходец при ПТП, настъпило на 14.05.2017г. Ответникът в производството - Н. Т., е участвал в тези производства като трето лице-помагач на страната на Г.Ф. и той е виновният за ПТП водач, съгласно констативен протокол за ПТП с пострадали лица по описа на ОД МВР - Пазарджик, който управлявал л.а. „М.“ с рег. № без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Описан е механизмът на ПТП. Изложени са твърдения за предявена извънсъдебна претенция от пострадалото лице, а впоследствие – реализиране на правата му по исков ред. Образувани са гр.д. №63989/2017г. по описа на Софийски Районен съд и гр.д. №24250/2019г. по описа на Софийски Районен съд, съответно гр.д.№13661/2019г. по описа на Софийски Градски съд и гр.д. №1816/2020г. по описа на Софийски Апелативен съд. Сочи се, че въз основа на тези решения ищецът се снабдил с изпълнителни листове и въз основа на тях образувал изпълнителни дела. След получените покани за доброволно изпълнение от ЧСИ Й.М. били изплатени от ГФ следните суми: На

23.07.2018г. Г.Ф. заплатил сума в общ размер на 1994,80лв. по изп.д. №20189200400378, от които 882лв. главница, 77,42лв. законна лихва, както и 1035,38лв. съдебни разходи. На 01.06.2020г. Г.Ф. заплатил сума в общ размер на 121,96лв. на Я.В.П., присъдени по гр.д № 24250/2019г. на СРС. На 06.07.2020г. Г.Ф. заплатил сума в общ размер на 28 245,11лв. по изп.д. №20209200400289, от които 20 000лв. главница, 5 783,33лв. законна лихва и 1 461,78лв. съдебни разходи. На 11.09.2020г. Г.Ф. заплатил сума в размер на 487,30лв. по изп.д. №20209200400419 съдебни разходи. На 19.04.2021г. Г.Ф. заплатил сума в общ размер на 3 7291,71лв. по изп.д. №20219200400131, от които 25 000лв. главница, 9 222,22лв. законна лихва и 1 069,49лв. съдебни разходи. На 01.07.2021г. Г.Ф. заплатил сума в размер на 1609,72лв. по изп.д. №20219200400280 - съдебни разходи. На 06.07.2021г. Г.Ф. заплатил сума в размер на 2 899.35лв. по изп.д. №20219200400295 - съдебни разходи. С Платежно нареждане от 29.06.2021г. е заплатена дължимата сума към СГС и САС в общ размер на 1 800лв., представляваща държавна такса. Ищецът поканил ответника да възстанови изплатеното от Г.Ф., но това не е сторено. Искането, с което е сезиран съдът, е да се постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца общо сумата от 74 449,95лв., /в които са включени и сумите държавни такси – 1 800лв; присъдени разноси - 4 203,17лв./, представляващи изплатени от Фонда по щета №210182/02.06.2017г. и присъденото по влезли в сила съдебни решения /по гр.д. №63989/2017г. по описа на Софийски Районен съд, гр.д. №24250/2019г. по описа на Софийски Районен съд, гр.д. №13661/2019г. по описа на Софийски Градски съд и гр.д. №1816/2020г. по описа на Софийски Апелативен съд обезщетения и такси,/ ведно със законната лихва от датата на завеждане на искова молба - 08.11.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

В представения отговор в срока по чл.367 от ГПК ответникът е оспорил само претенцията за заплащане на разноси и такси, заплатени от ищеца в исковото и в изпълнителното производство. Въведено е възражение, че искът в частта си, с която се претендират суми над определеното обезщетение от съда, което е било заплатено на пострадалото лице, и което включва разноси и такси, е неоснователен, като са изложени съображения за това.

От събраните по делото доказателства се установи следното:

Основанието за регресните искиове възниква от фактически състав, който включва изплащане на сумата на правоимащото лице и даденото от закона право на регрес. Съгласно разпоредбата на чл.558 ал.7 от КЗ, след изплащане на обезщетението по чл.557 ал.1 и ал.2 от КЗ Гаранционният фонд встъпва в правата на увреденото лице до размера на платеното обезщетение и лихви,, както и разходите за определянето и изплащането му. Фактическият състав на регресния иск е безспорно установен в първоинстанционното производство и неспорен в настоящето, като първоинстанционното решение в частта, с която е уважен регресният иск за сумата, представляваща изплатено обезщетение на пострадалото лице, не е обжалвано и е влязло в сила.

С оглед предметните предели на въззивната жалба, спорният в настоящето производство въпрос е правен и той е: изплатените от Г.Ф. суми, представляващи държавна такса и разноски в исковото производство обхващат ли се от регресното право – представляват ли разходи за определянето и изплащането на обезщетението. Напълно се споделя приетото от първостепенния съд, че изплатените разноски и такси в исковото производство не се включват в регресното право, тъй като нормата на чл.558 ал.7 от КЗ визира само разходи, които Фондът е направил за изчисляване на обезщетението в извънсъдебна процедурата по изплащане на обезщетения, но не и разноски, включително и заплатени държавни такси, направени по повод исково производство срещу него, поради неопределяне и неплащане на обезщетение. Регресното право на Г.Ф. по чл.557 ал.7 от КЗ, отнасящо се до разходите за определяне и изплащане на обезщетението, включва обичайните разходи, необходими за установяване механизма на ПТП, вида и обема на претърпените от увредените лица вреди /напр. експертизи и оценка/, както и причинно-следствената връзка между ПТП и вредите. Т.е. – това са разноски, направени по повод и в рамките на доброволно уреждане на претенцията, не и по повод съдебното ѝ предявяване, при положение че доброволно уреждане на претенцията не е постигнато между пострадалото лице и Г.Ф.. Разноските, заплатени по повод успешно реализирани права от увреденото лице по съдебен ред – чрез предявяването на пряк иск, както и заплатената държавна такса в това исково производство /по реда на чл.78 ал.6 от ГПК/, не представляват необходими разходи за определяне на обезщетението, доколкото те са направени по повод установяване със сила на пресъдено нещо на подлежащите на обезщетяване вреди и размера на дължимите обезщетения

от фонда и като такива са извън обхвата на регресното право на Г.Ф.. Тези разноси не са направени от Г.Ф. по повод предприета от самия Фонд процедура по оценка, определяне и изплащане на обезщетението. Това се извежда и от съдебната практика, макар и постановена по приложението на чл.288 ал.12 от КЗ /отм./, но аналогична на чл.557 ал.7 от КЗ. /Напр.решение №127/18.10.2019г. на ВКС по т.д. №2835/2018г., I т.о.; решение №8/22.06.2022г. на ВКС по т.д. №2144/2020г., I т.о. и др. Макар че същите коментират разноси, сторени в изпълнително производство, в тази съдебна практика именно е казано, че регресното право на Г.Ф., отнасящо се до разходите за определяне и изплащане на обезщетението, се отнася само до обичайните разходи, необходими за установяване механизма на ПТП, вида и обема на претърпените от увредените лица вреди и причинно-следствената връзка между ПТП и вредите/. Цитираното от жалбоподателя във въззивната жалба решение №24/30.03.2022г. по т.д. №255/2021г. на I т.о. на ВКС съдържа отговор на въпрос, различен от този за обхвата на регресното право по чл.558 ал.7 от КЗ и като такова не е съдебна практика, относима към настоящия спор /същото касае изплатено обезщетение ведно със законна лихва от по-ранна дата от съдебно присъдената/. Извод в противната насока от горепосочения и от изведения от окръжния съд не може да се направи и от възпроизведения във въззивната жалба цитат от посоченото решение на ВКС: „И след като ГФ встъпва в правата на увредения, които се извеждат от разпоредбата на чл.45 от ЗЗД – т. е. длъжими са всички настъпили в резултат на неправомерното увреждане вреди, то и настоящият състав намира, че доколкото напълно е изплатено задължението на деликвента, то сумата се дължи изцяло. Или доколкото тази сума е дължима от деликвента и изплатена от застрахователя при осъществяване на неговата гаранционна отговорност за вредите от ПТП, то и нейното заплащане следва да бъде възстановено, така както е заплатена“. Дори и от този цитат следва извода, че обхватът на регресната отговорност се разпростира до покриване отговорността на деликвента, но не и отговорността на Г.Ф. или застраховател за заплащане на държавна такса и разноси в исково производство по предявен срещу него пряк иск за обезщетение на вреди, настъпили вследствие на ПТП. Този извод не се променя и от факта, че ответникът по регресния иск е участвал в исковото производство по предявения пряк иск срещу Г.Ф. като трето лице – помагач на негова страна. Вярно е, че процесуалният институт на привличане на

подпомагаща страна цели подчиняване на третото лице на силата на мотивите. Но тази обвързваща сила се разпростира до установяване обема на отговорността на ответника спрямо пострадалото лице, функция от отговорността на прекия причинител на вредата и обвързващата сила на мотивите не се разпростира по отношение на самостоятелната процесуална отговорност на ответника за разноси като страна в исковото производство. Ето защо оплакванията на жалбоподателя за неправилност на решението в обжалваната част, като постановено в противоречие със закона и практиката по прилагането му, са неоснователни. Окръжният съд в съответствие с законовата норма е приел, че дължимостта на разноските при определяне и изплащането на обезщетението е основателна само в хипотезата на извънсъдебно определено и изплатено от Фонда обезщетение.

По изложените съображения въззивната жалба се явява неоснователна, а решението в обжалваната му част, като правилно, следва да бъде потвърдено.

/От въззиваемата страна не се претендират разноси за въззивното производство./

Настоящото решение не подлежи на обжалване съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, тъй като се касае за самостоятелно предявена регресна искова претенция с цена под 20 000лв. /1 800лв. и 4 203,17лв./, макар и включена в общ размер на претенция от 74 449,95лв. /Опр. №277/27.09.2019г. на ВКС по т. д. № 2080/2019г., II т.о./.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №98/19.07.2023г., постановено по търг. д. №195/2022г. по описа на Окръжен съд Пазарджик, в обжалваната част, с която са отхвърлени исковете на Г.Ф., булстат срещу Н. А. Т. с ЕГН *****, на основание [чл.558, ал.7 КЗ](#) във вр. с чл.45 от ЗЗД, с които се иска да бъде осъден Н. А. Т. да заплати на Г.Ф., сумите: държавни такси общо – 1 800лв; присъдени разноси общо - 4 203,17лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____